

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Присутности Христа

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?
Ісаїі 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LV   МІСЯЧНИК   № 5

Май,   (May)   1934

ЗМІСТ:

ПРИБІЖЕННЯ	67
Опінія	67
Любові Грошей	67
Приклади	67
Божернійна Релігія	68
Період Ізії	69
Вовчаня	70
"ОБРАЗОМ ТВОЇМ НАСИЩАТИСЬ"	72
Ного Прихід	73
Блуд	74
"Пробудження"	75
"Назустріч Господеві"	76
Порядок Воскресення	77
Препечасування	78
НАДІЯ ДЕРЕВА	80
Белше Дерево	80

**Ви
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
ГОВОРІТЬ СЛОВА**
Іса. 43: 12

© W.T. & C.T.S.

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
17 Adams Street Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. PUTNERSFORD President W. E. VAN AMBURGH Secretary

"Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми"—Ісаї 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВПРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Датель життя для усіх створінь; що Лягос був початком Божого творива й активним слугою в творінні всіх річей; що той Лягос тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в неську силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чиновником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для чоловіка, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив Бога на ній; що чоловік зобрався перевертнути Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскрес Ісуса до божественної природи й виявивши його понад усіма творива й понад усі імена і одягнув його у вську силу і владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Єгови, і що Ісус Христос є Головою її й правдивим царем світа; що показані й вірні послідувачі Ісуса Христа—є діти Єгови, члени Єгової організації і його свідки, котрих задля й призиває в свідкуванні про здійсненість Єгови, галасити про його заміри падаючим гласом, про які навчає Біблія, й вести онов царства всім, що хотять слухати.

ЩО СВІТ змінився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав устаноўку Божого царства на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре то царство вже тепер зачалось; що посланого Господь являє соціалеску організацію і установити справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послужити справедливим законам, будуть прихвнені й будуть жити вічно на землі.

(Продовження з сторони 80)

дано йому буде серце звіряче, доки не мине над ним сім часів (років)." — Даниїла 4: 7-13.

"Сон Новуходонозора, будучи пророцтвом, котре було записане в книзі Даниїла, мусить колись сповнитися. Позаяк Писання заявляють, що всякі річі написані наперед, були написані щодо Божі люди могли в терпеливості й в р'ощах мати надію, і що більше світло прийде при кінці світа, то ми можемо бути певні, що Господь Бог дасть виrozumіння сього пророцтва останковій на землі, і що таке виrozumіння прийде пер'ят Армагедоном. (Рим. 15: 4) Бог Єгова перевертатиме події в сповнення сих пророчих видивів, і їх не можна зрозуміти аж поки прийде час на виrozumіння їх. Тепер здається, що прийшов властивий час Єгови для виrozumіння сього пророцтва.

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоб помочи людям пізнати Бога Єгову і його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для помочи свідків Єгови. Він уможваляє систематично студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старється в иншу літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших заарядів публичного научення з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито відкинутий від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безумовно стоїть на стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Божого любого Царя. Він не прибирає догматичної міни, а радше заохочує до уважного й критичного розсаджування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Вашту в Злучених Державах коштує \$1.00, в Канаді й в інших краях \$1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Південній Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банковий переказ. В Канаді, Англії, Південній Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тій краї. В інших країях можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграничні Бюра

British . . . . . 24 Staveley Terrace, London, W. 2, England
Canadian . . . . . 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian . . . . . 7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African . . . . . Boston House, Cape Town, South Africa

Присно в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить по кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а шире бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросить. Ми радісно бажаємо помочи таким потребуючим, але після поштової реґули, вони мусять прислати письмешну арлізацію кожного року.

Умова для передплатників: Посілку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься. Змінити адрес для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Один місяць перед свіченним се передплату чи вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

рочого сна відносно "дерева посеред землі", як про се є записано в четвертій голові Даниїлового пророцтва. Виrozumіння сього прийшло лише в назначенім Богом часі і дає потіху для тих, що люблять Його. (Дальше буде)

ЧИ ВАША ПРИНУМЕРАТА СКІНЧИЛАСЬ?

Для добра приномераторів "Вартової Вашти" тут хочемо повідомити, і смь пояснити, що если приномерата виходять автоматично. Машини котра друкує адреси є так збудована, що коли приномерата скінчиться, тоді вона випадає з дієти автоматично. Один місяць перед свіченням приномератії англійського видання сього журналу, послаємо повідомлення з журналом і такою картку для відновлення приномератії. При закінченню приномератії в інших мовах, вислаємо повідомлення з посліднім числом. Отже коли отримаєте повідомлення з журналом, то знайте, що ваша приномерата скінчилась. Посітку на отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попроситься.

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутності Христа

VOL. LV

Май, 1934

№ 5

ПРИБІЖИЩЕ

[Продовження з минулої БАШТИ]

"Люблю тебе, Господи, сило моя! Господь скеля моя, і избавлення мое, мій Бог, мое прибіжище, на него сповати му. Він щит мій і риз моего спасення, башта моя висока. Покличу Господа, котрому належить ся слава, і від ворогів моїх спасуся."—Пс. 18: 1-3.

опінія

ДУЖЕ часто той, що зробив угоду з Єговою, є зворушений через опінію висказану про нього через інші люди. Если послідователь Христа бажає угодити людям, то він напевно знайдеться в замішанню й знеохочений. Та людська опінія про інших є зовсім не важна. Але се, що Бог думає про чоловіка, се є найважнійше. Признання Єговою се єдина важна річ. Если хтось посвятився цілковито Богу, той не буде знеохочений тим, що другі говорять або думають про нього. Многі бажали затримати "уряд старших" не тому щоби сим чином служити Богові краще, але щоби їх браття могли високо оцінити їх і чтити. Коли ж Господь недавно відкрив своїм людям, що старші не стають через голосовання але через зріст в Христі, тоді вибори на старших перестали існувати. Опісія декотрі з тих "вибраних старших" спостерегли, що їх браття в зборі не шанують їх так високо як повинні шанувати, і сей стан ума спричинив жаль для тих, що бажали такої пошани. Хтось може сказати: "Браття мої поставили мене на бік, і не дають мені нагоди промовляти до громади, як се я колись робив, і задля сього я знаходжусь у великим жалі." Се є цілковито мильний погляд на справу. Радше він повинен сказати: "Чи Господь отворив дорогу мені до служби? і если так, то я радісно обійму сю нагоду, щоби мені угодити Богові." Коли хтось знає, що він пильно виконує заповіді Божі, і що він має признання Єгови, тоді пошана або непошана яку інші мають до нього, є зовсім не важна. "Бо що в людей високе, те огида перед Богом." (Луки 16: 15) Причина є ся: Сатана підпринявся відвернути усіх людей від правдивого Бога Єгови, заявляючи, що жадний чоловік не буде цілковито вірний й послухний Богу Єгови; отже шановання або служення якому будь сотворінню є до тієї міри попертям сторони Сатани. Щоби бути безпечним, то треба конечно мати признання від Єгови.

° Се є небезпечні дні, тому що прийшов кінець світа, і те велике питання про найвищність мусить в скорі бути погаджене. Лише ті, що люблять Бога Єгову, утечуть і знайдуть цілковите прибіжище в охороні Всемогучого. Ті що

люблять Бога і знаходяться в храмі, знають, що всі річі складаються для їх добра. (Рим. 8: 28) Ніхто інший не знає цієї потішаючої правди.

ЛЮБОВ ГРОШЕЙ.

° Напідставі божественного авторитету апостол писав: "Корінь бо всього лихого сріблюбство." Гроші, се посередництво для мірення вартости і бредство для куплення товару. Купець або торговщик є той, хто продає й купує матеріальні річі для самолюбної користи. Те слово гроші не можна обмежити лише до монети або до річі, котру уживається для вимінення або мірення вартости. "Гроші" після вирозуміння Писання, означують те, що мірить особисту користь або що приносить користь для особи. Се може бути золото, або срібло, або признання й честь людей, або набуття сили й впливу над иншими. Хто є порушений бажанням самолюбної користи, той стає скупарем і лакомим; і се противиться духові Божому і є виразом духа Диявола.

ПРИКЛАДИ

° Адам був самолюбний. Він не любив Бога; инакше він був би послухний йому. Він не любив Еви, тому що його самолюбне бажання було затримати те, що йому подобалось і що спонукало його самолюбно злучитися із нею в переступі; і для того він не був зведений. Сей факт, що він непослухав Божої заповіді, є безперечним доказом, що він був самолюбним або що йому бракувало любови до Єгови.

° Люцифер не любив Бога Єгови. Він був самолюбний, скупар й лукавий. (Ерем. 51: 13) Його самолюбне бажання особистої користи спонукало його до гріха і до дальшого зневаження Всемогучого Бога. Він не боявся Бога Єгови, і тому він навіть не мав початку божественної мудрости. Він визвав Бога Єгову чи Він зможе поставити на землі чоловіка котрий би остався правдивим до Бога серед лихих обставин, і тому він злощоз сказав до Єгови, що чоловік в недолі буде проклинати Бога в лице. Єгова позволив Сатані спробувати свою силу у виконанню його гордого визову, і Його головна ціль в сім була, щоби оправдати святе ймя Єгови перед усіма

сотворінням. Отже всі мусять мати нагоду пізнати Єгови.

²⁰ Це було срібляцтво, або, що золоту представляє, що дало почин Сатани ступити на злу дорогу. Сатана зачав робити угоди з роду людського задля своєї особистої користі; і для того се було почином і корінням злу. Він предвидів, що із жерсла совершеного чоловіка й жінки вирене море людських сотворінь, і тому він рішив ужити їх для своєї особистої користі; для того він зробив угоди з роду людського. Коли людство розмножилося Сатана вивів із того символічного моря людських сотворінь злу звірячу організацію через котру від того часу він володів світом. У своїй організації він відзначив три елементи, а іменно, комерцію, релігію і політику; і через сю організацію, котра є комерційною, Сатана наповнив землю насильством.

КОМЕРЦІЙНА РЕЛІГІЯ

²¹ Усі релігійні організації у світі є комерційні задля цієї причини, що всі організації є сотворені й підтримані для особистої користі Сатани і своєї зведених послідувателів і щоби відвернути людей від Бога Єгови. Почавши на рівнені Шінар, Сатана zorganizував релігію для вирінної цілі, котрою була самолюбна користь Сатани і його людей, а се щоби відвернути чоловіків від Бога. (1 Мойс. 11: 1-9) Релігія цього світа є комерційна, тому що вона є головним средством Сатани в торгівлі тілом і кровю людською. Самолюбство, або любов себе і наживи, запровадило людей в Шінар у сатанську лапку. Від того часу аж до тепер кожда релігія в світі, безвзгляду на те імя вона має, була zorganizована й підтримувана для самолюбної користі сотворінь, і для того всі ці релігії є комерційним знарядом в руках Сатани. Се знову попірає факт, що "срібляцтво [самолюбна нажива] є коріннем всякого лиха."

²² Бажання самолюбної користі, або срібляцтво, наповнило землю беззаконням. Коли Бог сотворив Люцифера і зробив його сторожем над чоловіком, Люцифер тоді був совершенним аж локи беззаконня не увійшло в його ум. Те беззаконня було любов срібла або самолюбної наживи; і він виконував свій плян через купецькі й торговельні средства. Бог через свого пророка записав сю історію сими словами: "Без хибни були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докиль не знайшлося у тобі беззаконності. Та через розлоге купецтво твое сповнілось внутро твое неправедністю, і ти согришив. Тим то скинув я тебе, як нечистого, з Божої гори, вигнав тебе, ти херувиме осяйний, посеред огнистого каміння. Через безліч провин твоїх, через неправедну наживу твою в купецтві опоганив еси святощі твої, і я виведу зпосеред тебе огонь, а він пожере тебе, й оберну тебе і попелище перед очима всіх, що поглядати муть на тебе." (Езек. 28: 15, 16, 18) Замість Люцифер мав показати любов до Єгови, то його самолюбне бажання наживи або любов до грошей порушили його до чинности.

²³ Святощі Люцифера, невидимі й видимі для людського ока, він опоганив через злі діла спонукані через його бажання самолюбної наживи. Він торгував ангелами і людьми, і сям він наповнив свою організацію лукавством і знеславив імя Єгови; а се все він зробив задля свого бажання самолюбної наживи.

ПЕРЕСТУП

²⁴ Всякі переступи на землі можна властиво приписати комерційній релігії, тому що всі релігії світа були ужиті для самолюбної користі сотворінь, але ані одна з них для слави Єгового імя. Дебто комерція не пійшла, то з нею співтоваришила форма релігії котра надавала святочний погляд або заслону ізза котрої Сатана оперував. Розуміється, Єгова предвидів, що єдине безпеченство для його вибраного народа Ізраїля було любити його. Для того він дав заповідь: "І мусиш любити Господа, Бога твоего, всім серцем твоїм, і всією душею твоею і всією силою твоею." (5 Мойс. 6: 5) Если б вони були послушні сій заповіді, ті люди булиб безпечні.

²⁵ Старинне місто Тир було великою твердиною моря, себто, сильною комерційною організацією, що контролювала угоди між людьми землі, на морю як і на суші. (Іса. 23: 4) Цар Тирський представляв особисто Диявола, підчас коли князі Тирські символічно представляли земних проводарів в Сатанській видимій організації. Вибрані люди Єгови, Ізраїльтяни, замість оstattися правдивими й вірними до Бога Єгови і до їх угоди з Ним, то вони відпали від Бога й пійшли дорогою комерційного Тира, і се вони зробили задля самолюбної наживи. Навіть і сьогодні для Жиди є найбільшими купцями на землі, і ся то самолюбна нажива провадить їх сям напрямом і спричиняє, що вони відкидають Єгови й його Слово. Відвернення Жидів від Єгови й звернення до Диявола стягнуло велику недолу на них і на інших.

²⁶ У своїм часі Ісус Христос прийшов на землю яко слуга Єгови й великий свідок Всемогучого, і щоби бути оправдателем Єгового імя. Він навчав Жидів і установив між ними правдиве почитання Бога Єгови. Жиди, замість прийняти Сина Божого в властивий спосіб, то вони кинули на нього велику зневагу і надужиття й на його вірних апостолів, і чинячи се, вони були порушені до свого бажання самолюбної наживи. Сатана запровадив їх у самолюбство й відвернув їх цілковито від Бога й їх угоди.

²⁷ За днів апостолів нікого не називали папою, але всі, що вірно служили Богу і його любові. Синови, признавали Ісуса Христа яко Голову над церквою, котра є його тіло. (Ефес. 1: 22, 23) Роки по відході апостолів, була zorganizована релігія котра фальшиво була названа "Християнською релігією", або "Християнською церквою", і тоді несовершеного чоловіка зроблено головою її і названо його "папою" або "отцем", на супереч Писанню; і ся організація називає себе найбільшою релігійною організацією яка коли істнувала на землі. Папська або Католицька релігія не була zorganizована ані підтримана для

того, щоби віддати честь і славу імені Богу Єгови, але лише для самолюбної користі сотворінь. Її провідники хваляться, що члени її числяться міліонами. Вона числить своїх членів і майно, котрі вона отримала на підставі "побожности". Папська релігія всякого часу була й є комерційним знарядом Сатани, через котру він наповнив землю великим насильством, і се було зроблено задля її срібллюбства й бажання самолюбної наживи. Жорстоке і лукаве переслідування інших, гидка й зловна інквізиція, і богохульна хваляба провідників в тій організації, є доказом лукавства, переступу і крайного самолюбства.

¹⁸ Пізнійше, на сцену вийшла инша організація, котра прибрала імя Бога й Христа, і була названа "Протестанською Релігією." Безвзглядно як за багату щирих людей було в тій організації, вона ніколи не була ужита на славу й честь імя Бога Єгови, але всегда для самолюбної цілі й наживи. Подібно як Папство, вона научала й навчає людей, що Бог Єгова приготує озеро палаючого огню в котрім Він буде мучити міліони своїх сотворінь, але що ті, що вірують в Христа й прилучаться до Протестанської церкви, утечуть від вічних мук і знайдуть життя в небі. Такі науки є самолюбні, тому що вони указують лише на добро сотворінь. В них нічого нема для слави і оправдання Сотворителя. Протинно, такі науки як повисше згадані, є зневажачі для Божого святого імени і відвертають чесних людей від Нього. Сатана ужив Католицьких і Протестанських церковних організацій, щоби наповнити землю насильством й гнобленням, і корінь всього сього беззаконства було й є срібллюбство і бажання особистої наживи. Ті многі війни які провадилися між Католиками і Протестантами не були вимірені на честь імя Єгови, але на самолюбну користь сотворінь.

ПЕРІОД ІМІ

¹⁹ Від 1874 р. до 1918 р. сей час знаній між людьми Божими як "період церкви, представлений через Ілію". В тім періоді часу правдиві послідувателі Ісуса Христа научали головно отсі науки: "Нема місця вічних мук; викуп для всіх був зроблений через проляття крови Ісуса Христа; і відродження мас народів до совершенности на землі." Але завважте, що імя Ісуса було більше возвеличене чим імя Єгови і науки які були поставлені наперед були більше для користі сотворіння. Окрім повисше згадані науки, котра розуміється є правдива, була возвеличена наука: Що Бог вибирає свою церкву з між людей, котра у своїм часі буде високо винагороджена через безсмертність і царювання з Христом Ісусом в цілі благословення всіх родів землі. Се було возвеличено для користі сотворінь і до того степеня було самолюбством. Над імям Бога Єгови і оправдання Його навіть не застановлялись тоді. Наслідки були, що в тім періоді часу появилися дві класі людей котрі жили разом і називали себе слугами Бога й Христа. Одна із тих клас робила натиск на важність "вироблення

характера", уважаючи, що се буде велика користь і тим самим побожністю, тому що се запевнить такій одиниці місце в небі. Знов, та друга класа, смирна й покірна, складалась із тих, що бажали служити Богу й Христі і робити із цілою силою те, що їх руки знайдуть до виконувания, бажачи лише приподобатися Господеві; і котрй сі також гляділи до місця в небі, що було властивим, то однак їх головним бажанням було служити Єгови й Ісусу Христу.

СУДНИЙ ДЕНЬ

²⁰ Тепер Божі люди зрозуміли, що в 1918 р. Ісус Христос, великий Суддя і езекутивний чиновник Єгови, прийшов до храму чинити суд. Тоді сі дві класі зачали об'являтися, а іменно, класа, що була самолюбна, з котрої скоро розвинувся "лукавий слуга"; і та друга класа, будучи порушена несамолюбним бажанням служити Богу й Його царстві, і з котрої Ісус сформував "вірного й розумного слугу". Сій то вірній класі Господь припоручив своє свідощтво на землі, і запросив її увійти в Його радість, котрою то радістю є оправдання імя Єгови.

²¹ Слова Ісуса Христа всякого часу були висказані на славу імени Єгови. Коли Він був на землі Він відмовився говорити про що небудь инше лише яко знаряд свого Отця, і на честь Його імени. Його науки всякого часу були побожні, себто, всякого часу оправдували Боже Слово й імя, що значить напрям цілковитої праведности. Ті що підчас періоду церкви Ілії називали себе послідувателіми Ісуса Христа і учителями правди й котрі були порушені самолюбством, як на примір виробленням характера й честю між людьми, тепер цілковито відкинули науку про прихід Ісуса Христа до храму в 1918 р. Вони кажуть, що "вірний й розумний слуга" се один чоловік, і вони воліли йти за наукою одного чоловіка чим взятись за Слово Боже, як се Він відкриває своїм людям. Вони любуються в строгій критиці останка, і противляться роботі Господньому слугі класі, котра доручує вість царства і тому вирозно спротивляються словам Ісуса, що ся евангелія царства мусить проповідуватися во свідощтво всім народам. (Мат. 24:14) Вони гордяться тим, чим вони навчилися перед 1916 роком, і дальше любуються питанням про хронологію, виробленням характера, і важністю своєю в сім, як вони помагати муть Єгови управляти вселенну, уважаючи, що їх самолюбна користь і особисті здобутки, включаючи такі річи, як покора й тихість, "добрі слова й красна мова", побожний вигляд, є "побожністю". Очевидно вони є порушені самолюбним бажанням о самолюбну користь радше чим бажанням мати часть в оправданню Єгового імя. Те самолюбне бажання особистої користі робить всі релігії і визнання релігійні комерційною річю. Отже факти як і Писання показують, що релігія сього світа є комерційним знарядом в руках Сатани для зневаження Єгови і відвернення людей від Нього.

²² Вже за часів апостолів являвся дух самолюбства; а в теперішнім часі дух самолюбства вирнає більше чим коли будь вперед, відносно

ного апостол писав: "Коли ж хто інше вчить і не приступає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа і до науки побожної, той розгордився, нічого не знаючи, а нездужаючи змагає зми та суперечкою, від чого буває зависть, сварка, поговори, лукаві думки, пусті розмови людей попованого розуму, що втерляли правду і думають, що надбанне—благочесте [ам.]. Відступай від таких." (1 Тим. 6: 3-5) Сі слова апостола відносилися до часу коли вони були написані, але тепер вони промовляють ще з більшою силою чим тоді.

²² У повисшій тексті апостол радить всім, що бажають угодити Богові й знайти цілковите прибіжище в Нім, що вони мусять відлучитися від усіх, котрі порушені бажанням отримати самолюбну користь, безріжніці чи ся самолюбна користь буде нагромадження земного майна або сили або користи яка приходить із похвали, пошани, признання від людей, і що дає йому славу між людьми. Отже апостол виразно тут казує, що хто отримає Боже признання й знайде в Його імені цілковиту утечу, той мусить відлучитися від усіх тих, що ходять самолюбними дорогами; і так вірні назначують себе, як свідки Єгови й є предметом нападу ворога.

²³ Тотім як Господь відкрив своїм людям, що очищення святині значить осунення всіх, що визнають Його імя але котрі поводяться самолюбством, то й тоді ще виходять одиниці, котрі налягають, що вони повинні бути вибрані за старших у зборі й щоб їм позволено хвалитися їх особистими чеснотами перед їх братами у зборі. Вони вважають, що се є користю для них дістати признання від збору через голосовання на них і с ім дістати лучшу позицію. Вони вважають так, користь яко доказ "благочестя". Апостол віре не заперечує, що особиста користь коли-будь є побожністю. Тоді він додає: "Велике ж (таки) надбанне благочесте з самодовольством."—1 Тим. 6: 6.

²⁴ "Побожність" значить бути цілковито й всеціло відданим справі евангелії, ціль котрої є оповіщення святого Єгового імя. Если дитина Божа посвятить себе в послуженстві до Божих приказів ділові, котре оправдує імя Всевишнього, і коли вона робить се несамолюбно, і если вона задоволена із того що Господь дав їй, тоді для неї се ВЕЛИКА КОРИСТЬ, тому що таким Єгова обіцяв прибіжище в часі недолі, а при кінці—участь у благословенствах вічного життя. Хто ж шукає сих річей із самолюбної точки погляду, той не подобається Богу, але хто несамолюбно старається угодити Богові, той отримає благословенства Єгови.

ЗЛО

²⁵ Отже що є корінем всього лиха або беззаконня? Богодухновенний писатель відповідає: "Корень бо всього лихого срібллюбство; котрого інші бажаяючи, заблудили од віри, і себе прибили многими муками." (1 Тим. 6: 10) Те, що задовольняє бажання особистої користи, є корінем всякого лиха. Тепер коли поглянемо на-

зад на історію людського роду, ми бачимо, що слова апостола відносяться до всіх тих, що самолюбно стали в опозиції до відкритого заміру Єгови. Хто із сотворіння ігнорує Сотворителем йде напрямом, котрий він надіється принесе йому особисту користь, такий йде злим напрямом.

²⁶ Бажання персональної наживи є спокусною і лапкою, наслідок чого часто приносить знищення. Коли якийсь чоловік є покликаний Господом Богом і дістав місце в Його службі, такий отримав велику ласку з рук Єгови. Він є в угоді чинити волю Божу, що значить, що він повинен уживати свої сили в службі Всевишнього. Если ж він є порушений о більші особисті вигоди для себе або інших, і, будучи свідомий сього бажання, полишить службу Господню і займеться свідським діловоцтвом і підприємством, тоді він прямо йде в тевяти ворога, наслідок чого часто буває, хто возьме такий напрям, що він 'утопиться в морю'. Слово "море" значить народи землі відчужені від Бога, котрі підтримують організацію Сатани; і если хтось добровільно лишає службу Господню, приписану йому Господом, і вернеться до торговельного заняття в Сатанській організації, то він напевно 'утопиться в морю'. Про сю то клясу сказано, що вона не буде пробуджена аж при кінці тисяч років. (Одр. 20: 13) Те, що є корінем всякого зла й злих наслідків для тих, що колись зачали служити Богові, є "срібллюбство", себто, бажання самолюбної наживи, беззгляду яка та нажива може бути. Если правда знайде чоловіка з обовязком в його руках підтримувати його родину через комерційне заняття, тоді він є оправданий позістати в тій позиції, если він не може в лучший спосіб постаратись прилично й чесно о конечні річі для тих, що залежать від нього. (1 Кор. 7: 20; Рим. 12: 17; 1 Тим. 5: 8) Але если Господь постарається для нього і його родини о средство для життя і в той самий час дасть йому позицію в службі Господній, тоді бути вірним Господеві значить, що він мусить остатися непохитним в службі Господній й він не може брати иншого напрямку, щоби задоволити свої самолюбні бажання.

ВОЮВАННЯ

²⁷ Останок Божих людей на землі, котрий становить "вірного й розумного слугу" клясу, мусять проповідувати евангелію, тому що вони отримали сей привилей від Господа. Для сієї причини Сатана йде воювати проти останка й шукає їх знищення. (Одр. 12: 17) Се є дальшим доказом, що свідки Єгови мають признання від Господа Бога і що всі релігії, релігійні робітники і инші агенти, що противляться роботі свідків Єгови в даванні свідцтва о царстві, є комерційними організаціями і є підтримані зводничим впливом і під кермою Сатани для зневаження імя Єгови і відвернення людей від Бога. Тепер факти осувають всякий сумнів, що Папська релігійна система, Протестанські релігійні організації, "лукавий слуга" кляса, або "чоловік гріха" і всі инші інституції Сатанської комерційної організа-

ції, є в змові проти Єгового "вірного слуги" кляси. Диявол знає, що "вірний слуга" кляси є Божими представителями і будучи членами Єгового нового народу. Для того Сатана старається перешкодити їм статися народом. Се було предсказано пророком Єгови в сих словах: Бо ось, вороги твої розбуялись, і ненавидники твої підносять голову. Зрадливо змовляються проти народа твого, і нараджуються проти тих, що бережеш їх. Кажуть: Ходім, знищимо їх, щоб не були вже народом, щоб ніхто не згадував більше імя Ізраїля! Вони бо радили раду однодушно, зробили змову проти тебе." (Пс. 83: 2-5) В сій лукавій змові провадить Гог, головний агент Сатани, і з часом та змова мусить упасти. Єгова дав своє слово, що Сатана, котрий через свою грішину торгівлю наповнив землю насильством, разом із всіма його агентами або організаціями, упаде в битві великого дня Всемогучого Бога. Насильство відкрилося проти свідків Єгови в теперішнім часі через злучені сили Сатани, але вірні не будуть знеохочені. Протинно, се є знак погібелі для ворога, а для вірних знак спасення й повної охорони із рук Бога Єгови. -Фил. 1: 28, 29.

²² Переслідування свідків Єгови головню зконується в тих краях, що називають себе Християнськими, і через організації й людей, що признають себе за послідувателів Христа. Чому ж тоді Єгова дозволяє на переслідування своїх вірних людей? Очевидно, що на се є дві окремі й виразні причини: перша, щоби дати противникам Божого царства нагоду назначити й пізнати себе, як Егуй спричинив, що приклонники Баала дали себе пізнати; а друга причина є та, що таке переслідування дає нагоду свідкам Єгови докзати їх любов і цілковиту посвату Єгові. Ісус Христос, Голова помазанників, терпів докір від грішників, і рівнож вірний останок мусить так терпіти. Инакше вони не можуть мати часті в оправданню Його імя і в виконанню замірів Єгови.—2 Тим. 2: 11, 12.

²³ Се питання є спільне і тепер воно мусить бути полагоджене. Єгова відбудував Сион, і тепер Він заявив, що війна провадиться й мусить поступати аж до кінця. "Не вмовкну я ради Сиона, не втяхну задля Єрусалиму, аж докіль, як світло, заблісне справедливість його, а спасенне Його—як горючий світильник." (Іса. 62: 1) Ся боротьба сиричняє, що рід людський розділюється: одні стають по стороні Бога, а інші стають проти Бога, і сі місця вони мають забрати перед Армагедоном. Се в теперішнім часі, що слова Єгови відносяться до вірного останка, а іменно: "І будеш наче корона в руці Господя, наче царський вінець—в долоні Бога твого." (Іса. 62: 3) Царство небесне прийшло, тому що Ісус Христос зачав своє царювання. Ті з останка, що ще на землі, мусять сподіватися клопоту, тому що є написано: "Многими муками треба нам увійти в царство Боже." (Діян. 14: 22) Але той, що возьме імя Єгови і докаже свою любов до Нього через радісне сповнення Його заповідей, не впаде, але дістане побіду через Христа. Честю свого імени Єгова наділив громаду храму над

котрим Ісус Христос є Головою, і всім таким імя Єгови є сильною твердиною, у котру праведник утіче й є безпечний". Се значить, що обітниця прибіжища й охорони є дана помазанникам і що та безпека є в імені Єгови. Його дороги обітниці є головню написані для потіхи останка, і між тими обітницями слова пророка відносяться до останка, а іменно: "Хто під кровом Всевишнього, той буде в тіні Всемогучого. Я кажу до Господя: Ти моя пристань і твердиця, мій Бог, на його іпвотати буду. Ти бо Господя всевишнього, мою пристань, взяв собі за оселю. Так, не постигне тебе жадне нещасте, і жадне лихо не приблизиться до шатра твого: Бо він ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх."—Пс. 91: 1, 2, 9-11.

ИОНАДАБ

²⁴ Люди доброї волі тепер на землі, котрі бажать знати й слухати Бога, були представлені через Ионадаба, котрий співтоваришив з Егуйом, щоби він міг пригланутися ревності Егуй до Єгови. Се, що Ионадаб іхав з Егуйом в його колесниці, представляє факт, що Ионадаб кляса тепер прилучиться до організації Єгови і сим дасть себе пізнати, що вона по стороні Єгови. (2 Цар. 10: 15, 16) Ионадаб не був Ізраїльтянином. Він походив від Рехабенка з Кенітів з покоління Мідіянів, котрі то люди увійшли в землю Канзан з Ізраїльтянами. Для них почитання Диявола було гидотою. Вони показали много більше ревности й віри до Бога чим мжогі визнані Ізраїльтяни, і се представляло, що нинішні люди доброї волі мають більше віри в Бога чим визнані одиниці в так званих "Християнських" організаціях. (Ерем. 35: 2-16) Вірність і посвату свідків Єгови в доручуванню свідоцтва про царство, є почасті для користі кляси Ионадаба, і їх повинно запроситися, щоби вони прилучилися до роботи в проголошенню імя Єгови. Памятайте слова Ісуса: "Хто чує, нехай каже: Прийди!" (Одрк. 22: 17) Коли ті з кляси Ионадаба бажать взяти участь в несенню свідоцтва о правді, заохочуйте їх до сього діла.

²⁵ Давид був типом на помазанника Єгови, в котрім є включений вірний останок. Він воював ворогів Божих, і Бог дав йому побіду над ворогами. У тім він представляв Ісуса Христа, великого Воеводу, котрий вскорі пійде до остаточної боротьби з ворогом і дістане цілковиту побіду. Проти Давида й його слуг виступали великани, котрих Давид і його слуги знищили. Останний із тих великанів був "чоловяга, що мав на руках і на ногах по шість пучок, всіх двацять чотири." (2 Сам. 21: 20) Той великан символічно представляв Сатану й його несовершенну організацію, котра тепер йде походом проти помазанників Єгови, наслідок чого буде знищення ворога, так як і той великан був знищений. Вісімнадцята Псальма є пісня о побіді, вычислюючи перше змагання ворога знищити Божих помазанників, а опісля про охорону Єгови і визволення тих, що люблять Його. Помазанникам дано зрозуміти сію Псальму нім та велика битва від-

будеться, і для того помазаний останок співає: "В ти́сноті моїй закликів я до Господа, і благав Бога мого; він почув з храму свого голос мій, і благання м. е дійшло до слуху його. Захиталась тоді і задрожала земля, тремтіли підвалини гір і хитались, бо запалав він гнівом." Бухнув дим із ніздер його, і вогонь пожираючий поспався із уст його, угле палає бурхало з него. Нахилив небеса, і спустився на землю, і стала чорна хмара під ногами його. І возсівши на херувима, прилетів, і вознісся на крилах вітряних." (Пс. 18: 6-10) Та пророка пісня показує визволення помазаників із рук ворога й чому Егова уживає своєї сили в їх користь: "Віддав мені Господь по правді моїй, по чистоті рук моїх нагородив мене. Бо державсь я на дорозі Господній, і не відступив, як безбожний, від Бога мого."—Пс. 18: 20, 21.

* Руки помазаників не можуть остатися чистим, если вони дотикнуться нечистої річі, себто, Сатанської організації. Між Господніми людьми а Сатанською організацією не може бути нічого спільного. Свідки Егови є Божий нарід, взятий для Його імені, і вони мусять остатися правдиві й вірні Його імені. Их любов до Нь-

го не може бути оґраичена. Вони мусять віддати Егові всю свою любов. Ось так апостол виражується про себе і про своїх братів, котрі є посвячені Егові: "Яко ж писано: задля тебе рибують нас увесь день, полічено нас як овечок на заріз. Та у всьому тому ми побіждаємо через Возлюбившого нас. Упевнив ся бо я, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні теперішнє, ні будучє, ні висота, ні глибина, ні инше яке твориво не возможе нас розлучити від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім."—Рим. 8: 36-39.

* Нехай же свідки Егови будуть одважні й дальше радуються безвзгляду на всі переслідування й клопоти завдані їм, пам'ятаючи всегда, що вони є слугами Всевишнього Бога і що Він є їх прибижищем. Ті що хоронять сю *одну велику заповідь* тепер є певні що вони знайдуть у Нім повну охорону: "Нема над Бога Ізрайлевого, що несеться на небесах тобі на поміч, і в славі своїй на облаках. Твоя пристань Бог предвічний, і ти на руках його вічних; і він жене ворогів твоїх перед тобою і рече: Нищ їх!" (5 Мойс. 33: 26, 27) Побіда буде по стороні Егови й Його лютого Сина, і ті, що тепер є вірні, побачуть її і будуть радуватися.

"ОБРАЗОМ ТВОІМ НАСИЩАТИСЬ"

[Переложено з англ. Башти з 15. січня, 1934]

"А я в правді дивити мусь на лице твоє: пробудившись, буду образом твоїм насичатись."—Пс. 17: 15.

ЕГОВА порушив Давида написати сю псалму, котра здається тепер є пророцтвом, яке бодай почасті сповнилось. З довірем можна було нагадати, що ся псалма буде бодай почасті сповнена коли останок буде ще на землі, тому що останкові дано запевнення, що "скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіннє та утішеннє (з) писання мали надію." (Рим. 15: 4) Ті річі були написані, щоб і зрозуміти головнє посвячені Господеві котрі будуть жити на землі при кінці світа. Той час уже прийшов.—1 Кор. 10: 11.

* Найбільша річ, на яку Християнин надіється, буде здійснена аж по закінченню його земної подорожі. Для цієї причини вірний слуга Егови, апостол, писав: "Бажаємо ж, щоб кожен з вас являв такє саме стараннє про тверду надію аж до кінця." (Жид. 6: 11) Тією великою надією є, що сотворіння може отримати вічне життя в духовім організмі, бути учасником Христового воскресення, і сим чином бути "подібним Йому" і бути на віки в ласці й в службі Бога Егови. (1 Йоана 3: 2; Тита 1: 2; Фил. 3: 10, 11) Ось так, то надія поставлена перед нас, "котру маємо, яко якор душі, тверду і певну, і входить вона у саму-середнню за завісою, куди предтеча про нас увійшов Ісус, по чину Мелхиселековому." (Жид. 6: 18-20) Вінець життя є даний лише тим, котрі є вірні аж до смерті. (Одкр. 2: 10; 2 Тим. 4: 8)

Отже виходить, що если такі пророцтва, як симнацяті псалми, не сповнилися й не були зрозумілими останком підчас їх побуту на землі, тоді вони і не можуть дати потіхи останкові на землі, щоб змцнити ту велику надію безсмертності. Задля цієї причини не булоб нагоди дати надії для тих, що вже вповні отримали ту найвищу річ на котру вони могли надіятись. Ся одна річ, у світлі повисших писань, показує, що ті пророцтва останок буде розуміти підчас його побуту в організмі тіла.

* Те правило здається є розумнє й певнє, що пророцтва не можна зрозуміти аж коли воно сповняється або аж сповниться. Егова пояснює свої значіння сих пророцтв у своїм часі, і здогади людські не можуть висвітити правдивого значіння пророцтв. Се правда, що бажання, щоб сі річі сповнилися, спонукують до пристусовання певних річей до пророцтв. Однак такє правило не є безпечнє. Коли Господь переведе події, що пасують до пророцтва, тоді ми знаємо, що те пророцтво сповнилось.

* Роками послідувателі Ісуса Христа думали, що вони розуміли пророчі слова Псалми 17: 15, і що слова сього тексту сповняються на кождо-му членові, що йде за Христом, коли то кождий вірний член є благословенний, ставшися учасником першого воскресення. Инакше сказати, думка була, що те пророцтво не сповниться аж

прийде переміна в воскресенню на подобі нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Але чи се властиве пояснення й вирозуміння пророцтва? Здається, що се зовсім не розумно так заключати. В часі періоду церкви представленого через Ілію многі посвячені були привидені до пізнання й служення Господеві, і ці вірні пристусовували се пророцтво до воскресення членів тіла Христоваго і вповали на нього яко на средство потіхи.

* Ми часто співали пісню 113 в Співанику і думали, що її слова уперіються на п'ятнадцятім верші сімнадцятой Псалми. Між іншими річима в цій поезії або пісні знаходяться отсі слова: "Коли на подобе Твое, Господи, пробуджений з мертвих буду, тоді образом Твоїм насичуся і кайдани тіла пірву." [ант. Співаник] Діти Господні співали сю пісню з ревности й радости, уявляючи собі час коли вони позбудуться тяжкого тілесного організму й будуть подібні Господу Ісусу в славі. Ось так вони висказали своє незадоволення із обставин у котрих Господь поставив їх і виглядали часу коли вони умруть і підуть до неба. Безсумніву, ся пісня послужила звернути ум на якийсь час на уявлену радість великого воскресення; але тепер здається, що се не є правдиве значіння тієї псалми, котру Єгова велів Давидові написати, і таке пояснення не віддає чести Богу Єгови.

* Се правда, що цілковита й славна злука членів з Ісусом Христом в присутности Єгови є великим бажанням і надією помазанників, але тв. Письмо було написане для науки тих, що живуть на землі і нім вони дістануться до сього славного стану. Виглядати з радісним предчуттям воскресення і цілковитого зєднання з Ісусом Христом в небі й в присутности Єгови—се олюблене бажання котре повинно знаходитися в серці кожного в Христі Ісусі. Та позаяк се бажання не може здійснитися тут в тілі, тому се бажання не є доказом, що повисше згадана псалма відноситься й сповниться в воскресенню.

† Тому що Давид написав сю псалму, отже з сього висновували думку, що се є відкриття Давидового бажання бути вільним від всякого обтяження, й бажання воскреснути яко досконале людське сотворіння. Але таке заключення здається не попераяють жадні писання. Ми знаємо, що надію воскресення мали вірні старинні мужи і що многі з них повмирили в тій надії. (Жид. 11: 13) Але Писання в Старім Завіті не зазначають хто мав таку надію. Лише в Новім Завіті є зазначено про надію яку мали ці вірні люди олучшим воскресенню. Старий Завіт говорить дуже мало про воскресення з мертвих. Сей брак відношення в Старім Завіті до воскресення з мертвих є переконуючим доказом, що слова в Псалмі 17: 15 заледво чи відносяться до воскресення з мертвих. Не можна сподіватися, щоби старинні вірні пророки мали надію воскресення на подобі Ісуса Христа, тому що та тайна не була відкрита їм, але була захована від них і перше объявлена вірним послідувателям Ісуса Христа. (Кол. 1: 26, 27) Окрім сього є виразно зазначено, що пророцтва не були написані для користі

вірних людей в стариннім часі, але для користі останка на землі при кінці світа. Докази є надто великі, що се пророцтво сповниться в теперішнім часі.

ЙОГО ПРИХІД

* Ним Ісус аншив своїх учеників, то Він зробив натиск на одну велику правду котру вони вєгда мали на умі, а та правда була відносно Його повороту або другого приходу. Ісус сказав до них: "Ййду наготовити місце вам. І, як пййду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були." (Йоана 14: 2, 3) Писання апостолів в дальшим і безперечним доказом, що другий прихід Господа для них був найважнійший і зробив найбільший натиск на їх ум. Ісус не сказав, що Він приготує місце і тоді пішле по своїх вірних послідувателів, але Він сказав: "Знов прийду й прийму вас до себе." Між многими річима апостол Павло писав до церкви отсі слова: "Ми ожидаємо приходу Господа нашого Ісуса Христа". (1 Кор. 1: 7) "Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? чи й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?" (1 Сол. 2: 19) "Щоб утвердити серця ваші непорочні в свѣтості перед Богом, Отцем нашим у прихід Господа нашого Ісуса Христа з усіма свѣтими Його." (1 Сол. 3: 13) Дальше, один з апостолів сказав: "Терпіть же оце, братте мое, аж до приходу Господнього." (Якова 5: 7) "Не за байкама бо, хитро придуманими, йдучи, обявили ми вам силу і прихід Господа Ісуса Христа, а бувши самовидцями величчя Його." (2 Петр. 1: 16) До сього свідочтва є додані слова: "Так, діточки, пробувайте в Ньому, щоб, коли явить ся, була у нас одвага, і не осоромились перед Ним при Його приході." (1 Йоана 2: 28) Певно, що ніхто не буде соромитися Його в часі першого воскресення, але, після слів сього наведеного тексту, то певно що можна буде соромитися в часі приходу Господа, й факти показують, що декотрі осоромилися і дальше соромляться.

* Не довго по смерті апостолів повстала організація так звана "Християнство", і котра то організація скоро зачала научати, що кожний хто умре пййде до одного з трьох місць, т. є до чистилища, пекла або неба. Ми тепер знаємо, що такі великі блуди як ці й подібні їм, були продуктом Сатанинового впливу над людьми й що декотрі із них ясно заперечують св. Письмо. Під час періоду церкви представленого через Ілію многі вірних вийшли з Вавилонської системи так званої "зоровановане Християнство", і з конечности винесли з собою деякі блуди з тієї системи, що було представлено через "замазану одєжу". Се є безперечний факт, що в часі періоду церкви представленого через Ілію коли браття збйшлися разом, то вони розмовляли про другий прихід Господа, але не багато говорили про радість Його приходу, і про стрічу з Ним. На всіх таких зібраннях браття головно робили натиск, що кожний повинен пильно старатися приготувити себе, щоби він був гідний бути забраний до неба.

¹⁰Тоді прийшло велике одкриття правди котра була захована через довгий час; однак між всіма річима над якими застановлялися браття в часі першої церкви представленого через Ілію, то особисте вироблення характеру було важнішою річю чим служба Господня й радість в Його приході. Важности Його другого приходу і радости яка прийде для Його послідувателів, вони здається взагалі недобачували. Над сим вони більше застановлялися в загальний спосіб і не зважали на се, що церква мала виконувати підчас її побуту на землі по Його повероті. На майже всіх зібраннях в тім часі браття ставили питання більше чим яке инше: "Як довго се буде, і коли ми будемо забрані до домів?" Сі факти ми наводимо тут яко поперея аргументів які тут наступать.

БЛУД.

¹¹Чому Господь позволив, щоби думка 'пійти до неба' взяла головне місце в умислі так многих Його людей если се не було найважнішою річю? Неможна точно сказати чому Господь позволив на се, але ми знаємо, що Господь позволяє людям уживати своєї вільної волі. Если хтось має самолюбну ціль у вирозумінню правди Слова Божого, тоді він може попасти в блуд. Ісус і апостоли робили натиск на важність любови до Бога, що значить несамолюбне посвячення ся Егови; однак многі вважали, що найважнішою річю є приготувити себе до неба радше чим показати свою любов до Бога. Вони впиралися на теорію, що правда була дана тому, щоби люди могли приготувити себе до неба й там сгрінути Господа й помагати Йому володіти світом. Тепер ми ясно бачимо, що таке заключення було дуже мильне, головню тому, що ум був звернений на добро сотворіння радше чим на повне послушенство великому Сотворителю.

¹²Про се можна дальше питати: Чи помилка або мильне поняття робить різницю если одиниця є щира й робить як найлучше вона знає? Чи се дотикає одиницю поважно? Так, се робить велике вражіння на одиницю. Щирість і чеснота в наслідуванні блуду не будувє нікого. Се й не правда, що освячує. (Іозна 17: 17) Наслідок такого мильного поняття, як наука про вироблення характеру яко стан перед забранням до неба, був той, що особа звертала більшу увагу на себе, і се спричиняло, що вона не застановлялась над важністю пізнання Божого заміру і не кермувалась після сього.

¹³Підчас періоду церкви представленого через Ілію було дві класи, обидві котрі називали себе послідувателями Ісуса Христа, котрі розвинулися й обявилися. Одна з тих клас була головню порушена самолюбним бажанням пійти до неба й помагати Господеві володіти вселенною, і ся то класа розвинулась і з неї повстав "лукавий слуга". Знов та друга класа була більше покірна котра кермувалась несамолюбним бажанням чинити волю Божу яка б вона не була, без різниці чи вони розуміли її чи ні; і хотая вони зрозуміли їх немичність виробити совершенний харак-

тер, і їх недостойність йти до неба; вони вірно трималися обітницї Господа і дальше служили Йому як найлучше вони могли. Коли Ісус прийшов до храму чинити суд, Він вибрав сю класу яко свого спеціального слугу і назвав її "вірним і розумним слугою." Та перша класа, повисше згадана, ніколи не могла зрозуміти приходу Господа до Його храму і не могла бачити привилею служити Йому, котрий то привилей є даний покликаним до Його царства. Той повисше згаданий блуд мав много до чипення, що вони пійшли мильною дорогою. Ті що не оціняли себе високо, і котрі часто були знеохочені своєю убогавістю, рішилися служити Господеві помимо їх недосконалости, і сим показали їх любов до Бога і сих Господь признав у своїм приході до храму і до котрих Він сказав: "Ті був вірний в малих річах; тепер зроблю тебе управителем над многими річима."

¹⁴Обидві повисше згадані класи підчас періоду Ілії несли свідочтво о другім приході Господа, але вони здається розминулися з тією точкою, що прихід Господа був в тій цілі, щоби забрати вірних до себе. Як тепер здається, то ясного вирозуміння сієї справи не можна було мати аж поки Господь не прийшов до храму. Ті, котрих Він знайшов вірними в своїм приході до храму Егови, і котрі позістали надальше вірними, оціняли дорогоціннї правди які Бог відкрив своїм людям. Ті, будучи запрошені Господом увійти в Його радість, тепер знають, що радістю Господа Ісуса Христа є оправдати ймя Його Отця. Отже для них оправданнє ймя Егови є найважнішою справою, а царство — найбільшою доктриною, тому що те царство оправдає Його ймя.

¹⁵Вірна класа котру Господь запросив у свою радість у своїм приході до храму побачила, що вірні мають много роботи до виконання яко свідки для царства. Ті, що були самолюбні не бачили їх привилею бѣти свідками для Господа й Його царства, і для того відмовилися бути послушними приказам Господнім в даваннях свідочтва. Про тих же, що Господь прийав до свого храму, є написано: "Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гаразд буде проміж силами твоїми." (Іса. 54: 13) Останок тепер зрозумів, що се пророцтво Ісаї сповнилось, і тому ніхто окрім дітей Божих не може розуміти й оціняти великих правд тепер відкритих. Се показує близьке спорідненнє останка до Господа Ісуса Христа й Егови, і для них Писання є написані, щоби вони мали повне запевненнє віри, що вони мають Господне признання, і, если вони будуть дальше так чинити, будуть остаточно представлені перед присутність Егови.

ПРАВДИВЕ ЗНАЧІННЯ

¹⁶Если ми виглядаємо приходу якоїсь особи котру ми любимо, ми звичайно буваємо занепокоєні аж та особа прибуде, і коли вона прибуде, тоді ми всі є задоволені. Правдиве значіння Псалми 17: 15 здається є, що вірна громада послідувателів Ісуса Христа ожидала на прихід Господа Ісуса і на приняття Ним вірних до себе.

Коли Він явиться в храмі Єгови і збере до себе вірних, і коли вони почують, зрозуміють і оцінять, що Господь є в своїм храмі й що вони зібрані до Нього, тоді вони будуть задоволені й будуть радуватися, виконуючи службу яку Він приказав їм виконувати. Отже сю псалму можна пристосувати до приходу Господа Ісуса до храму Єгови й зібрання вірних до Нього. Таке виrozumіння пророцтва приносить много потіхи вірним і вельми побільшає їх надію, що вони увійдуть у вічне життя й безсмертність. Вони знають, що вони мусять бути вірними й послухними приказам того, котрого Єгова поставив головою свого храму і чинячи се, вони будуть мати часть в оправданню ймя Єгови й нагоду пійти до неба. Яко попередя сього закінчення, завважте се пророцтво й інші писання над якими будемо застановлятися.

¹⁷ Після *Септуґента* той текст, Псалма 17: 15, є переложений так: "Що ж до мене, дай мені явитись праведним перед Тобою; дай мені насититись славою Твоею." Завважте слова вжиті в сім тексті "слава" і "праведність". Коли явилась слава Господня для Його очікуваних послідувателів? Писання відповідає, коли Сион був зібраний й відбудований. "Коли Господь відбудує [Сион], явиться в славі своїй." (Пс. 102: 16) Відбудовання Сиона взяло місце коли Єгова післав Голову тієї організації, щоби Він зібрав вірних до себе. Маючи на увазі той самий час, апостол писав: Благаємо ж вас, братте, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого збору до Нього." (2 Сол. 2: 1) Безнайменшого сумніву сей останній текст відноситься до приходу Господа до храму, і зібрання вірних до храму, в котрім то часі "лукавий слуга" кляса явиться.—*Вартова Башта*, 15. лютого, 1927 р. англ.

¹⁸ Давид, писатель сімнацятї Псалми, представляє бесідника в теперішнім часі, себто правдивих послідувателів Ісуса Христа, котрі становлять останок. Слова після *Септуґента* звучать: "Дай мені явитись праведним перед тобою." Отже бесідник мусить в той особистий час, до котрого відноситься те пророцтво, стояти праведним перед Господом. І коли ж се возьме місце? Писання відповідають, що се возьме місце коли Господь постаріється і дасть вірним ризи справедливости в часі явленняся Його в храмі. "Велико радуватись буду Господом, звеселиться душа моя Богом моїм; він бо з'одягнув мене в одягу спасення, ризою справедливости обгорнув мене; мов на жениха вложив вінець, мов княгиню, прибрав окрасами." (Іса. 61: 10) В той то час останок побачив присутність Господа з Його [послідувателами]. Тоді декотрі вірні увійшли в радість Господню й вельми радувалися. Не скорше аж вони отримали ризи справедливости в Його приході до храму, вони могли явитись праведні перед ним. Тепер, будши в храмі, вони є задоволені, тому що вони мають запевнення що Господь зібрав їх до себе і если вони будуть дальше вірними, вони щедро увійдуть у царство Його.

II Його лице

¹⁹ Сей текст, над котрим тепер застановляємося, після *Уповажненої Версії*, звучить: "А я в праведности дивити мусь на лице твое." Після *Роттердама*, ся часть тексту звучить: "Дай мені видіння твого лица." Се є важше мати властиве виrozumіння слова "лице" як се воно є ужите тут. Про се слово "лице" *Стронґ* говорить, що в єврейській мові те слово 'є ужите в ріжнім відпошенню, як буквально так і символічно'. Між иншими те слово вживається як "присутність". Коли ми кажемо, що 'я говорив до чоловіка лице в лице', то під сим ми розуміємо, що та друга особа була присутна. Се було в храмі, що останок в перше побачив присутність Господа з Його послідувателами, хотяй вони не бачили Його природними очима.

²⁰ В гармонії з *Роттердамовим* перекладом сього тексту, останок дістав 'видіння Його лица', тому що вони побачили Його присутність з помазанниками. В подібний спосіб те слово "лице" ужите в Діяннях 3: 19, після *Роттердама*, де є сказано, що "прийде час покріплення від лица Господнього." Знов є написано про Ізраїльтянів у часі установлення закон-угоди при горі Синай: "Лицем до лица промовляв Господь до вас на горі із середини поломя." (5 Мойс. 5: 4) Ізраїльтяни не бачили натуральними очима лица Єгови, тому що написано "нікто не бачив з людей, ані бачити не може" Його лица своїми природними очима. (1 Тим. 6: 16) Вдійности, Ізраїльтяни зрозуміли Господню приповідь і чули вість від Нього. Про той самий случай є написано: "Устами до уст розмовляю з ним, не у видінню, і не в загадках, а образ Господній бачить він. Як же не боялись ви говорити проти Мойсея, проти слуги мого?"—4 Мойс. 12: 8.

²¹ Після сього й інших текстів, то нема доказу, щоби Мойсей бачив своїм натуральними очима лице Єгови коли Бог промовляв до нього "уста ми до уст". Мойсей знав про присутність Єгови 'і образ Господній бачив він.' То саме єврейське слово "образ" є переложене на "подобіє" в Псалмі 17: 15, А. В. Мойсей був одинокий чоловік котрому Єгова дав велику честь розмовляти з Ним "лице в лице".—2 Мойс. 33: 11.

²² Мойсей, будучи типом Христа, часом у тім типі включав останок яко членів тіла Христового. Отже як здається, то між сими писаннями є пряма звязь відносно того, що Бог говорив з Мойсейом лицем до лица і як вірний останок бачить лице або присутність Господню по тім, як він був одягнений в ризи справедливости в храмі. Се показує споріднення між Господом а клясою храму, котра то близька звязь не була спостережена аж Господь прийшов до храму, зібрав вірних і научив їх; і тоді вони стали задоволені. Сумніви були осунені, а місто сумніву прийшло повне запевнення; і від тоді радість наповнила серця кожного з останка й вони радувалися співаючи в честь Господа.

X "ПРОБУДЖЕННЯ"

²³ Тому що в *Уповажненій Версії* сказано "пробудившись, образом твоїм", сю псалму пристосо-

увало до воскресення. Обидва, як *Септуагемт* так і *Ротердам*, полишили слово "пробудившись", що неначе зг теречеу пристусовування сього тексту до тих, що були в гробах і пробуджені з мертвих. Св. Письмо не дуже часто пристусовує те слово "пробудившись" до тих, що в гробі, але частійше до тих, що знаходяться в ласці Господній, тішуться до певної міри життям, однак котрі є неактивні й потребують пробудження. Єгова через свого пророка каже: "Устань, устань, і в силу твою одягнись, Сионе! Одягнись в одяжі величності твоєї, Єрусалиме, ти, городе святий! Бо необрзіаний, нечистий у тебе ніхто тепер не ввійде." (Іса. 52:1) Безсумніву, сей текст відноситься до членів Божої організації у приході Христа до храму й коли Сион буде відбудований, в котрім то часі вони отримають прекрасні одяжі. В той то час Господь покрив своїх вірних ризами справедливости й одягнув їх в одяжі спасення, через що їх можна пізнати як членів Бгової організації.

"Павло знайшов послідувателів Христа в Ефезах байдужними до їх привилеїв, і до них він писав: "Устань, сонний, і воскресне з мертвих, то й освітить тебе Христос." (Ефес. 5:14) Безсумніву, се є наведження повисших слів з пророцтва Ісаї й були ужиті для пробудження Ефесян, щоб вони виконували їх задачі й зобов'язання. Господніх людей треба часто порушувати до більшої ревности й активности.

"В гармонії з сим Господь сказав приповість о дівичах, котра відноситься до часу Його приходу до храму. Сі дівичі виглядали й чекали на приході Господа, Жениха, але після приповісті, вони здрімали й поснули. "Як же жених бариса, задрімали всі, та й поснули. О півночі ж повстав крик: *Ось жених йде; виходьте назустріч йому!*" (Мат. 25:5, 6) Деякі сторожі заснули, себто, лягли спочивати, підчас коли інші здрімали, тому що се було тяжко чувати; але коли вони довідалися, що Господь прийшов до свого храму, тоді повстав крик, щоб вони вставали й йшли на зустріч Господеві. (*Вартова Вашта*, 1923, с. ор. 295, англ.) Коли сі вірні пробудилися і зрозуміли, що Господь Ісус прийшов до храму, і що вони були зібрані до Нього в храм і мали привилей бути півучасниками в оправданні імя Єгови, тоді вони наситилися і дальше насищаються виконуючи все те, що Голова храму приказує їм виконувати, зрозумівши, що вони мусять бути вірними аж до смерті если вони хотять отримати вінець життя. (Одкр. 2:10) Се для користи членів храму ті писання були головно дані, щоб тепер, в часі великої неволі перед Армагедоном, вони могли все мати перед собою доказ, котрий би дав їм повне заповнення віри і надії цілковитої перемоги через Христа.

"НАЗУСТРІЧ ГОСПОДЕВІ"

"Завважте сей важний факт, що Писання гозорять много про приході Господа Ісуса Христа, але дуже мало про се, що вірні пйдуть до неба. Апостоли зробили натиск на приході Господа яко на факт великої хвилі. В часі Його вознесення

на небо, ангели з неба прийшли й сказали до учеників: "Сей Ісус, узятий од вас на небо, так прийде, як видли ви Його, сходячого на небо." (Діян. 1:11) Потім апостоли щиро й пильно виглядали приходу Христа й радили се робити їх братам.

"Слідуючі тексти поясняють сю точку: "Іждати Сина Його з небес." (1 Сол. 1:10) Ісус пояснив своїм ученикам який буде доказ Його приходу. (Мат. 24:3-14) "Дожидаючись одкриття Господа нашого Ісуса Христа." (1 Кор. 1:7) "А потім Христові у приході Його." (1 Кор. 15:23) "Яка бо нам надія, або радість, або вінець похвали? чи й не ви ж перед Господом нашим Ісусом Христом у приході Його?" (1 Сол. 1:19) "Щоб утвердити серця ваші непорочні в святості перед Богом, Отцем нашим у приході Господа нашого Ісуса Христа з усіма святими Його." (1 Сол. 3:13) "Сам же Бог упокою нехай освятить вас зовсім, і весь ваш дух, і душа, і тіло нехай збережесть ся непорочно у приході Господа нашого Ісуса Христа." (1 Сол. 5:23) Се правда, що Писання заповняють вірним, що нетлінне й непорочне наслідде ожидає їх в небі, але сі текстине кажуть, що вірні пйдуть до неба на стрічу Господеві.—1 Петр. 1:4-11.

"ПІДХОПЛЕНІ НА ВОЗДУХ"

"Богодухновений апостол писав, що "ми, котрі зостанемось живі, вкупі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух". Чи сей текст не значить, що останок пйде до неба стрінуть Господа? Ні; противно, сей текст каже, що ті, що дишуться, очевидно значить останок, стрінуть Господа у повітрію. Що ж тоді значать слова "у повітрію"? Слова "повітря" і "вітер" в декотрих текстах є ужиті щоби передати ту саму думку. Товмачі дають найлучше пояснення яке вони можуть, але коли Писання дадуть пояснення тоді воно полагоджує всякий спір. Слова Господа Ісуса показують правдиве значіння слів "повітря" й "вітер". Промовляючи до Никодима Ісус сказав: "Дух, де хоче, дише, й голос Його чуєш, та не знаєш, звідкіля виходить, і куди йде; так усякий народжений од Духа."—Йоана 3:8.

"Вітер або повітря є невидиме для людського ока, однак, вітер має силу й є проникаючим. Так і той, що родиться од духа або знаходиться в духовім світі, є невидимий для людського ока, однак є проникаючим через сотворіння котрі є в близькім спорідненні Господа. Останок підчас Його побуту на землі є в тілі; і коли вони є зібрані Господом до Нього в храм, то не організм тіла є зібраний, а сотворіння, котрі тепер мають організм з тіла; і природні очі того організму не можуть бачити того, що є дух, але ті, що належать до останка, можуть розуміти духові річі. (1 Кор. 2:10) Много є доказів, що помазаній останок є зібраний до храму Господнього. Як же вони знають, що вони є там? Тому що вони мають свідчення духа, і попертя Писання як і фактів. Сей факт, що вони є зібрані до храму й навчені Богом, як се Писання заявляють, є достаточним доказом, що вони є з Го-

сподом "у повітрі", себто, в стані, у котрім не можливо для натурального ока бачити те, що є присутнє. Если вони є в храмі з Господом, тоді безнайменшого сумніву вони є з Господом, і Він є невидимий для їх натурального ока; отже слова "підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух" цілковито описують стан.

ПОРЯДОК ВОСКРЕСЕННЯ

²⁰ В слідуючих текстах апостол застановляється над воскресенням. Порядок воскресення й відбудовання є такий, як се показано словами апостола: (1) пробудження вірних з мертвих, і (2) зібрання живого останка в Сион, і се возьме місце коли Господь явиться в храмі Єгови. Апостол каже: "Бо коли віруємо, що Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що послухали в Ісусі, приведе з Ним. Се бо вам глаголемо словом Господнім, що ми, котрі зостанемося живими до приходу Господнього, не попередимо тих, що впокоїлись. Сам бо Господь з повеліннем, з голосом архангелським і з трубою Божою зійде з неба, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемося живі, вкучі з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух, і так завсіди з Господем будемо." — 1 Сол. 4:14-17.

²¹ Через кільканайцять років сей текст спричиняв много замішання між декотрими; і розуміється, він не міг бути ясний аж до Богом назначеного часу. В однім з перекладів читаємо: "Тим що самий Господь зійде з неба з повітряним, з голосом архангелським, з трубою Божою, і мертві в Христі воскреснуть найперше; потім ми, котрі зостанемося живі, в той самий час з ними будемо підхоплені в хмарах назустріч Господеві на воздух; і так з Господом завсіди будемо." (1 Сол. 4:16, 17, *Діалог*) Та трудність виринула тому, що в *Діалогі* знаходяться слова "в той самий час", з чого суперечка повстала, що воскресення тих, що в гробах, і переміна тих, що живуть на землі, мусить взяти місце в той-самий час; і позаяк здавалось, що декотрі вірні ще знаходяться на землі, то се доказувало, що вірні мертві ще не воскресли. Однак се не то, що *Діалог* говорить. Слова "в той самий час з ними" означують, що в протязі певного часу, а не в двадцять чотири годиннім дні, ані навіть в однім році, і напевно що не в одній хвили. Коби зрозуміти, то можна бачити, що слова "в той самий час з ними"—се період часу почавши від 1914 р. аж до Армагедону. Се те саме, що "день Єгови", і в сім то самім часі вірні мертві воскресли і вірний останок перемініться.

²² Повисший текст з конечности мусить бути в точній гармонії з слідуючими словами апостола: "Ось тайну вам глаголю: Всі не впокоїтесь, всі ж перемінітесь. У хвилину, у миг ока, за останньою трубою—бо затрубить, і мертві повстануть нетлінними, і ми попередіняємось." (1 Кор. 25:51, 52) Завважте, що сей текст і також 1 Солунян 4:16, 17 уживають слово "Божа труба" і "останна труба" і також "веління" і "архангелський голос". Над сими словами мусимо

застановлятися разом. "Труба" означає, що виконання Божої власти бере місце. Се значить, що Царь злчав своє царювання; і Ісус Христос зачав царювати в 1914 році, коли Єгова післав Його царювати. (2 Цар. 11:1-14; Пс. 47:5; 98:6; 110:2) Трублення в трубу також указує на час радості, тому що Царь прийшов; і в сім случаю прийшов великий Оправдатель Єгового імя, оправдання котрого є радістю для Господа Ісуса Христа, і в ту радість Він запрошує своїх вірних послідувателів. (3 Мойс. 23:24; 2 Паралип. 15:12-14; Мат. 25:21) Трублення в трубу також означає війну, битву й перемогу. З приходом Господа, се означувало війну проти Сатани й його організації, велику битву й цілковиту перемогу для Христа. (4 Мойс. 31:1-6; 2 Паралип. 13:12-16; Йоїла 2:1; Одкр. 19:11-20) Се—труба Бога Єгови, тому що вона трубить за дозволенням Єгови.

²³ Чому вона мала б називатися "останною трубою"? Вона називається так тому, що вона проголошує початок царювання Христа Ісуса, земного правильного Володаря, котрий має "власть" царювати і котрий буде царювати по віки, і що вже ніколи ніякий царь не буде обнімати уряду, і тому не буде причини трубити в трубу. Ніколи вже не треба буде оправдувати імя Єгови, і ніколи не буде більше війни ані перемоги, тому що сказано, що се буде останна війна, й справедливість буде на віки існувати під Богом і Христом. Труба Божя, котра є останна труба, зачала трубити коли Ісус зачав своє царювання в 1914 р., і мусить трубити аж організація Сатани буде знищена, імя Єгови оправдане, і цілковита перемога буде дана Ісусу Христу в битві великого дня Бога Вседержителя. В сім то періоді часу, отже "в той самий час", воскресення мертвих і зібрання вірного останка до храму в Сионі возьме місце.

²⁴ Если вірні святі, що помиралі, й вірні на землі, що живуть, переміняються в ту саму хвилину, як се дехто твердить, тоді воскресення мертвих не може попередити переміни живих; але коли ми зрозуміємо, що слова "в той самий час з ними" вдійсности означують "день Єгови", котрий зачався в 1914 р., і буде продовжатися аж до закінчення Армагедону, тоді справа цілковито ясна і ці тексти є в гармонії, як вони й повинні бути.

²⁵ Текст у св. Письмі каже, що "Христос зійде з неба з архангелським голосом", що значить, що Він прийде як головний ангел або післанець Єгови, котрий то уряд Ісус Христос займає. Він приходить з "велінням", що значить з уповажненням приказом. Будучи висланий яко земний правильний володар, котрому припоручена всяка сила в небі й на землі, Ісус Христос дає тепер г'рикази яко маючий повну власть. Те веління і трублення труби взяло місце в той самий час. Труба Божя згадана в повисшій тексті не є та сама, що "сім труб" згаданих в Одкриттю 8:6. Ці сім ангелів, що мали сім труб—се ангели Господа Ісуса в храмі, котрі післані Ним з виразною вісткою, і се виконується підчас коли тру-

ба Єгови трубить. Завважте, що Писання роблять виразну ріжницю між трубою Божою, котра зачала трубити в часі приходу Царя, а між сімома трубами, які самий Царь приказав трубити через своїх ангелів посланих з храму.

⁴⁶ Факти як і Писання показують, що Ісус Христос появився в храмі, щоб відбудувати Сион в 1918 р., і в котрім то часі труба Єгови зачала трубити. Порядок у відбудованню Сиона, після Писання, є такий: Найперше воскресення мертвих в Христі, котрі стались частю Сиона, головної організації Єгови. Тоді, підчас того періоду, т. є в "день Єгови", "живі котрі остануться, будуть в той самий час [т. є протягом того часу] підхоплені з ними [цілковито відділені від ворожой організації і зібрані до Сиона] в хмарі [т. є в присутности Христа] на стрічу Господеві в воздуху [себто, в Його присутности, що є невидиме для їх натурального ока]; і так ми будемо всегда з Господом." (*Діялоот*) В таким порядку Сион головна організація була відбудована, й Господь явився в своїй славі й останок явився праведний перед Ним в праведности, і вони "насищаються Його славою" й є всегда з Господом. Переміна з людського до духового організму вірного останка возьме місце по їх зібранню до храму, і та переміна буде "в хвилину, у миг ока". Однак есан вони будуть постійно вірні й на дальше, то вони всегда будуть з Господом від часу їх зібрання до храму.

⁴⁷ На сю стрічу з Господом апостол робив натиск коли він писав: "На останок готовить ся мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто полюбив явлення Його". (2 Тим. 4: 8) Очевидно, що се було в часі зібрання вірних до храму, що Господь приписав таким вінець згаданий тут апостолом. Сей вінець є приписаний їм нім вони підуть до неба, тому що Ісус сказав до сих вірних: "Держи, що маєш, щоби ніхто не взяв вінця твого." (Одкр. 3: 11) Той вінець є приписаний для тих, що люблять явлення Господа Ісуса Христа. Вони указують їх любов через радісне послушенство Господеві, й вони не за, дя самолюбства посвячуються на службу Його. Если вони будуть вірні аж до смерти, вони отримають велику нагороду—безсмертність. (Одкр. 2: 8-11) Гляди *Світло*, Книжка 1, стор. 21, *англ.*) Вірні помазники (представлені через церкву в Смирні), отримають велику нагороду—безсмертність, і се вони отримають потім, як вони "стрінуть Господа у воздуху", т. є в храмі, і потім як вони докажуть вірність у виконанню задачеі приписаних їм Господом. (Мат. 24: 14) Нема найменшого сумніву, що апостол відкосяється до вірного останка на землі коли він писав: "Благаємо ж вас, братте, ради приходу Господа нашого Ісуса Христа і ради нашого зб'ячу до Него" (2 Сол. 2: 1), котре то зібрання буде до храму. Будучи так зібрані, вони "стрінуть Господа у воздуху", себто, в стані котрого не можна проникнути натуральними очима. Если вони є зібрані до храму, тоді вони напевно є з Господом і були пробуджені і знають про Його при-

сутність у храмі, і тому сі вірні мають духове видіння Його подобія, Його лица або образу, так як Мойсей бачив Єгову коли він говорив до Нього при горі Синай.—4 Мойс. 12: 8.

ПРИСТОСУВАННЯ

⁴⁸ Сімнацята Псалма, се пророцтво написане Давидом котре відноситься й сповніється на тих, що в Христі, котрі становлять часть слуги Єгови. Давид був сильно притиснений своїми ворогами, котрі вельми знеславили ймя Боже. Його вороги злобно оскаржували Давида й шукали Його життя, і він кликав до Бога, щоб Він вислухав справу, заявляючи свою власну ширість в сії петиції до Всевишнього. "Вистухай, Господи, правду, почув голосівне мое; почув молитву мою з уст нельживих."—Пс. 17: 1.

⁴⁹ В 1914 р., ті, що відповіли на поклик до царства, надіялись установалення царства й самі бути зібрані до неба; але в сім вони були розчаровані. Кілька років пізніше великий клопіт прийшов на них. Від 1917 р. до 1918 р., сі вірні були мильно оскаржені й зраджені через фальшивих братів й жорстоко переслідувані через їх ворогів. Однак вони рішились бути вірними Єгові й Цареві, і вони кликали до Господа о поміч і визволення, втираючись на свою власну ширість, щоби Господь вислухав правду в тій справі. Ся псалма була одна з пророцтв написана наперед для їх потіхи й надії. Маючи се на ввазі, тепер завважмо слова псалми.

⁵⁰ Бесідник просив, щоби Його суд або вирок прийшов від Господа а не від Його ворогів. "Вид лица твого нехай вийде правда моя; очи твої нехай споглянуть на правоту." (Пс. 17: 2) Если вони отримають присуд від справедливого Судді, то вони будуть знати що він добрий. Ся часть пророцтва сповнилась десь в часі приходу Господа Ісуса Христа до храму чинити суд, хоттяй вірні не знали ані не оціняли сього факту в той час. Ті що були вірні Господеві знали їх власний стан серця і з довірем вповали на Нього.

⁵¹ Дальше в тій молитві проситься, щоби розглянути напрям який діти Божі взяли до того часу, і розглянувши, нічого не знайдено, щоби указувало на невірність або добровільне переступлення Господніх заповідей: "Ти випробував серце мое, вислідив мене вночі; ти переглянув—і ніє знайшов нічого; думки мої не розходяться з устами моїми." (Пс. 17: 3) Тут засилающий прозьбу висказав свою постанову затримати свою невинність до Бога Єгови беззв'язду що инні можуть робити. Тут нам пригадуються слова Йова котрі він висказав в часі великої неволі: "Хоть він убе мене, та я не перестану надіятись." (*Англ. перек.*)

⁵² Сі вірні не дбають на признання людей, вони не поважають людські лица, але беруть слова котрі виходять від Господа за свого провідника, і дальше постійно тримаються Господнього Слова. Для того вони моляться: "В ділах людських по слову уст твоїх, я сохранив себе від дороги гніотителя. Держи шати мої на дорогах твоїх, щоби не спотикнулись ноги мої." (Пс. 17: 4, 5)

Вірні сильно стояли в Господі й в потузі сили Його, очікуючи й надіючись на визволення.

⁴² Коли поглянути на обставини Божих вірних людей від 1918 р., то як відповідні є слова тих, що молилися: "До тебе взиваю, бо ти вислухаєш мене, о Боже; нахили ухо твоє до мене, почуй слова мої. Яви дивну милість твою, ти бо спасаєш правцею твоєю від противників уповаючих на тебе. Сохрани мене, як зіницю ока; в тіні крил твоїх стережи мене від безбожників нападаючих на мене, від ворогів душі моєї, що кругом обступили мене. Серце їх в товщі їх сковалося, устами своїми згорда промовляють. Де не ступиш, всюди нас обступили; витрищили очі свої на нас, щоб повалити нас на землю. Вони, як лев той, що добичі шукає, і як левчук, що в закутку притаївся. Встань, Господи, попереди їх, кинь їх на землю! Спаси душу мою від нечестивого мечем твоїм, від людей рукою твоєю, Господи, від людей світа сього. Доля їх у сьому життю, черево їх ти скарбом твоїм сповняєш; сити їх ситі, а наддостаток свій лишать дітям своїм."—Пс. 17: 6-14.

⁴³ Псалмїста, представляючи вірних, Божих дітей, скінчивши свою молитву відносно ворога, тоді висказує свою постанову бути вірним Господеві у службі, висказуючи своє задоволення й признання Господню і тоді каже: "В праведності оглядати му лице твоє, буду задоволений видінням твоїм коли пробуджусь." (Пс. 17: 15, Ром.) "Дай мені насичатись відкритою твоею славою."—*Септуагента*.

⁴⁴ Отже останній верш тієї псалми здається не відноситься до задоволення й радости яка прийде для всіх тих, що будуть мати участь у першому воскресенню, але відноситься до стрітення вірними Господа в храмі і тоді вони пізнають, що вони мають признання від Господа. Ось так вони явилися праведні перед Ним, отримавши ризи справедливости й одежу спасення; а се є доказом признання. Таке повне запевнення приносить їм велике задоволення, і словами псалмїста вони воскликують: "Ми—задоволені". Се відноситься до того самого часу коли Ісус Христос сказав до тих, що доказали їх невинність аж до часу екзамінації й суду в храмі: "Рече ж до него пан його: Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радости пана твого." (Мат. 25: 21) Всі ті, що увійшли в радість Господню є напевно задоволені; інакше вони не могли радуватися. Сі тепер знають волю Божу відносно них, і, з ласки Господньої, радісно стараються виконувати її.

⁴⁵ Слова які зараз наступають потім, і котрі знаходяться в вісімнадцятій Псалмі, показують того самого слугу клясу, що він вельми радуєть-

ся, довідавшись, що Єгова є його скелею, прибіжищем і визволенням, і тому з радости серця співає: "Люблю тебе, Єгово, сило моя!" Любити Єгову значить радісно виконувати Його заповіді й бути цілковито посвяченим Йому. Будучи в храмі й навчені Богом, вони знають, що всі є Його діти й члени Його організації, і вони мають великий мир і задоволення. Вони пробудилися до їх привилею, а головню до великого привилею бути свідками Єгови й мати часть в оправданню Його святого імени, і се приносить їм велике задоволення і радість. "Радість Господа" Ісуса Христа се оправдання ймя Його Отця; і коли Він запросив своїх вірних, зібраних до Нього, увійти в ту радість, тоді прийшло задоволення, і се становить сповнення пророчих слів псалми.

⁴⁶ Пісня число сто тринадцять в нашій співанику не є в гармонії з правдою й ті, що посвячені Єгови, не можуть співати її або повторяти ширю. Ті що знаходяться в храмі з Господом, є задоволені тепер привилею співати про Його чесноти як се Він приказав. Вони не плачуть ані не моляться, щоби вони повмирили через піврація кайданів тіла і були забрані зараз до неба і шліше з таких річей вони будуть задоволені. Вони пізнали що Жених прийшов, той великий Оправдатель Єгового ймя, і з Ним вони радуються, як се приказав Єгова: "І скажете тоді: Славіте Господа, признайте ймя Його, розповідайте між народами про діла його; наминайте, що ймя його велике! Співайте Господеві, бо він учинив велике,—нехай дознаються про се повсій землі! Радуюся і веселися, осадничко Сионська, бо величний серед тебе Святий Ізраїлів" (Іса. 12: 4-6) Для сих вірних час не існує більше. (Одкр. 19: 6; *Світло*, Книжка 1, стор. 178, Ам.) Вони є з Господом, чи то в тілі або в душі, і насичені виконуючи Його волю, бачучи наперед цілковите оправдання святого імя Єгови.

⁴⁷ Ся сімнадцята Псалма, після св. Писання, була написана наперед для запевнення й потіхи останка, й властиве вирозуміння її приносить ще більше запевнення, що останок є безпечний в руці Єгови й є Його вибраними. Члени "Лаодокій" мають блаженний привилей в сповненню й досвідченню молитви їх брата Павла: "Щоб утішилися серця їх, з'єднавшись у любові і на всяке багатство повної певности розуму на познание тайни Бога і Отця і Христа, в котрому всі скарби премудрости і розуму заховані." (Кол. 2: 2, 3) Сі вірні не є більше незадоволені, або в сумніві, шукаючи дороги до виходу. Вони знають дім їх Господа й організацію їх Отця, і, будучи задоволені й в присутности Господа Ісуса Христа в храмі, вони радісно співають про хвалення Всевишнього, тому що "все в храмі його—все говорить: Величче!"—Пс. 29: 9.

⁴⁸ "Зберіть мені праведних моїх, що над жертвою прийняли завіт мій. І небеса звіщають справедливості його; Боги бо сам суддя."—Пс. 50: 8, 6.

НАДІЯ ДЕРЕВА

[Переложено з англ. Башти з 1. лютого, 1934]

Дереву є хоч надія, що воно, й зрубане, знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть та хоч його корінь в землі й перетрухне й пень його завмре в поросі, але, як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте галуззям, наче б новопосаджене." — *Іова 14: 7-9.*

ЄГОВА є жерелом життя. Сієї вічної правди всі сотворіння, що живуть, мусять навчитися. Отже всі мусять пізнати, що Єгова—Всемогутній Бог, і окрім Нього нема нішого. Єгова поклав своє велике ймя на своїм любім Сині і зробив Його Своім Оправдателем; і тепер Він каже до людей землі: "На ймя Його вловати муть народи." Ті що прийшли до розуміння Божого ласкавого заміру зглядом чоловіка радуються пізнати, що нема нішого ймя під небом через котре життя могло б прийти для членів з роду людського лише від Його любого Сина, о котре то розпорядження Бог постарався.

Єгова велів написати свої пророцтва, що би люди широго бажання могли бачити в сім часі, що Всевишній замірив дати життя тим з роду людського, що люблять і служать Йому. Повніше наведені слова записані в книжці Іова є пророчи й відносяться до упадку людства, його навірнення, і до ласкавої провізії Єгови для привернення упавшого чоловіка, щоб він міг знову жити.

Іов був чоловік широких досвідчень, і без сумніву мав переходити через ліса, що росли на поберіжжях. Кедрове дерево, представляло живі сотворіння, і будучи все-зеленим, символічно представляло, що Боже сотворіння, чоловік, може отримати вічне життя; і ся правда відноситься до всіх сотворінь, що живуть і слухають Єгову. Безсумніву Іов мав приглядатись особливо стям кедрового дерева, котре серед певних обставин могло випродукувати нове дерево із мертвого пня. Если так, то він бачив кедрове дерево що колись стояло й підносило свої все-зелені рами до неба, і пізніше його листя спадало на землю, а само воно було стате й зогнило, і лишень пень лишився, котрий виглядав цілковито мертвий. Коріння того дерева постарілись в землі і здавалось, що нічого не лишилось щоб указувало на життя того дерева. Другий раз коли він одвідав сього старого пня він бачив, що ніжний паросток простягнувся до води і пив той життя-даючий й життя-підтримуючий плин, і тепер нове дерево зачало рости замість того, що лежало мертвим. Рік за роком він бачив, що те нове дерево виростало, його все-зелені галуззя стрічали до гори виражуючи свою вдячність тому хто постарався о воду і дав йому життя. Коли те нове дерево виростало велике, можливо, що Іов сидів під ним і прислухувався, як птиці щебетали й галуззя його співали в честь Дателя всякого доброго й звершеного дару. Тоді Господь Бог порушив ум Іова писати, і він пророчи писав: "Дереву є хоч надія, що воно, й зрубане, знов одродиться, й пагонці з його одростати не перестануть; та хоч його корінь в землі й перетрухне й пень його завмре в поросі, але, як тільки почує воду, воно пустить паростки й поросте

галуззям, наче б новопосаджене." (Іова 14: 7-9) Се пророцтво є вираз Єгового заміру дати життя послухним з роду людського, так як він спричинив, що нове дерево виростало із кореня старого пня. Бог виконує в ясний і простий хотяй таємний спосіб свої чудові діла й відкриває їх тим, що люблять Його.

ВЕЛИКЕ ДЕРЕВО

Одного разу, більше чим 2,500 років тому назад, Єгова дав чоловікові сон котрий ми можемо тепер бачити відноситься до тієї самої річи про котру Іов писав пророчи відносно дерева. Навуходонозор був тоді головою третьої світової держави, отже був царем над усіма народами, людьми й язиками, що жили на землі. Бог покарав невірного народа Ізраїля через се, що Він дозволив Вавилонському цареві побідити Ізраїльтянів у війні й забрати останок в неволю. Між сими забраними в вавилонську неволю був вірний Даниїл. Се сталося одинацять років перед остаточним знищенням Єрусалиму через вавилонського царя. Даниїл, котрий тепер був у службі царя за приказом царя, був пошанований царем, і безсумніву, Господь постарався, що він виконав пророчи образ котрий Бог велів записати і котрий відноситься до упадку й відродження роду людського.

В попереднім случаю Даниїл, за прозьбою Навуходонозора, розкавав і пояснив йому його дивний сон. Задля сієї причини Навуходонозор вірив, що Даниїл був слугою Святого Бога. (Дан. 2: 1-45) Та Навуходонозор мав ще інший сон, і знов чарівники Вавилонські не могли пояснити того сна цареві, і знову цар велів покликати Даниїла перед себе. Тоді Навуходонозор розкавав Даниїлові свій сон про велике дерево в сих словах: "Я бачив—от посеред землі дерево дуже високе. Здорове було те дерево й міцне, а вершина його досягала до неба, й було його видко до країв усієї землі. Лист на ньому прегарний, і овоцїв на ньому рясно, а поживи на ньому стало б усім; під ним знаходили холод польові звірі, на гіллі його гніздились піднебесні птиці, і з нього живилось усяке тіло. І бачив я в видивах моєї голови на мойму ліжку—аж се зійшов із неба Невсипущий і Святий (ангел). І кликнув він голосно й промовив: Зрубайте се дерево, пообрубуйте його гілле, обтрусьте листе з нього й пороскидайте овоцї його; нехай повтікають звірі зпід нього й птиці з його гілля; але головнього його кореня полишіть в землі; він же нехай в залізних та мідяних ланцюгах в траві на полі зрошується небесною росю, і нехай буде з животинами пай його в траві земній. Людське серце возьметься в нього, а

(Продовження на сторони 66)